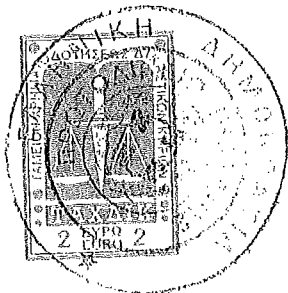

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Q

Αριθμός Απόφασης

2763/2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(Εκουσία Δικαιοδοσία Ν. 3869/2010)

.....

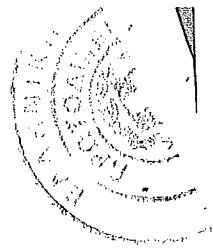
Αποτελούμενο από τη Δικαστή Σοφία Καβαρινού, Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από το Τριμελές Συμβούλιο Διευθύνσεως του Πρωτοδικείου και τη Γραμματέα Σεβαστή Ανδριανίδου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 15 Ιανουαρίου 2019, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΗΣ : Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας, με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «EUROBANK ERGASIAS», (όπως τροποποιήθηκε το καταστατικό ως προς την επωνυμία από «EFG – EUROBANK ERGASIAS A.E.» δυνάμει του υπ' αριθμ. 8195/03.08.2012 Φ.Ε.Κ.), που εδρεύει στην Αθήνα, Α.Φ.Μ. 094014250, Δ.Ο.Υ. ΦΑΕΕ Αθηνών, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παραστάθηκε ΔΙΑ της πληρεξουσίας δικηγόρου,

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ :

, κατοίκου που παραστάθηκε ΔΙΑ της πληρεξουσίας δικηγόρου ΑΡΕΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΟΜΑΤΗ, με Α.Μ. 033065 του Δ.Σ. ΑΘΗΝΩΝ. (2) Της Τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΑΛΦΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK», η οποία εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία ήταν απύσχα.

Ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος, άσκησε την από 27.12.2011 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 4/2012 αίτηση ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νίκαιας και ζήτησε να γίνει αυτή δεκτή. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με τη με αριθμό 85/2013 απόφασή του, έκανε δεκτή την αίτηση, διέταξε να ρυθμιστούν τα χρέη του αιτούντος προσδιορίζοντας μηδενικές καταβολές για δύο έτη και όρισε νέα δικάσιμο για προσδιορισμό μηνιαίων καταβολών την 9.12.2015. Ακολούθως, δυνάμει της από 1.12.2015, με αριθμό κατάθεσης 974/2015 κλήσης, ο αιτών ζήτησε να οριστεί νέα δικάσιμος επαναπροσδιορισμού των μηνιαίων καταβολών του. Επ' αυτής, εκδόθηκε η με αριθμό 18/2016 απόφαση του Ειρηνοδικείου Νίκαιας, η οποία έκανε δεκτή την αίτηση και όρισε μηδενικές καταβολές του αιτούντος προς τους πιστωτές του. Κατά της απόφασης αυτής, η δεύτερη μετέχουσα στη δίκη πιστώτρια άσκησε την από 16.2.2018, με αριθμό κατάθεσης ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου 24/2018, και γενικό αριθμό κατάθεσης 1869/2018 και ειδικό αριθμό κατάθεσης 799/2018, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, έφεσή της, η οποία προσδιορίστηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη με αριθμό 2.403 ΣΤ'/28.3.2018 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Αθηνών Νικολάου Απ. Σταυρόπουλου την οποίαν προσκομίζει και επικαλείται η εκκαλούσα, αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση εφέσεως με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την παρούσα δικάσιμο επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στη δεύτερη των εφεσιβλήτων (αρθρ. 122 επ., 498, 741 ΚΠολΔ και 3 εδ. β ν.3869/2010). Επομένως, η τελευταία, η οποία δεν

παραστάθηκε στην παρούσα δικάσιμο, όταν εκφωνήθηκε και συζητήθηκε η υπόθεση με τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο (βλ. τα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως), πρέπει να δικαστεί ερήμην. Το Δικαστήριο απαιτείται ωστόσο να προχωρήσει στη συζήτηση της εφέσεως σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (αρθρ. 764§2εδ.β ΚΠολΔ).

Η κρινόμενη έφεση της δεύτερης καθ'ης η αίτηση και ήδη εκκαλούσας κατά της υπ' αριθμ. 18/2016 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αίγινας και της υπ' αριθμ. 85/2013 μη τελειωτικής (πρβλ. ΜΠρΚορινθ 37/2019, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ) απόφασης του ως άνω Δικαστηρίου, δυνάμει της οποίας ορίστηκαν μηδενικές καταβολές για διάστημα δύο ετών και συγχρόνως ορίστηκε νέα δικάσιμος για επανακαθορισμό των δόσεων, για το παραδεκτό της οποίας, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 εδ. α' του ΚΠολΔ, όπως αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της από το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του Ν. 4335/23.7.2015 και εφαρμόζεται για τα κατατιθέμενα από 1.1.2016 ένδικα μέσα, κατατέθηκε από την εκκαλούσα στη Γραμματεία του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου το απαιτούμενο παράβολο υπέρ του Δημοσίου, ποσού 75 ευρώ (βλ. το με αριθμό 181994213958 0227 0082/27.2.2018 παράβολο του Δημοσίου, ενώ, αναφορικά με το ύψος αυτού, βλ. άρθρο 35 παρ.2 εδ. Αα Ν. 4446/2016), ασκήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα (άρθρο 14 Ν. 3869/2010, άρθρα 495, 499, 511, 513, 516, 517, 518 παρ. 2, 520, 761, 762 και 17Α ΚΠολΔ), αφού δεν προκύπτει από οποιοδήποτε στοιχείο της δικογραφίας ότι η εκκαλουμένη έχει επιδοθεί, ούτε οι διάδικοι επικαλούνται τέτοια επίδοση, από τη δημοσίευση δε αυτής (στις 17.2.2016) μέχρι την άσκηση της έφεσης στη Γραμματεία του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου (στις 16.2.2018) δεν έχει παρέλθει διετία. Επομένως, η έφεση παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο για την εκδίκασή της, σύμφωνα με το άρθρο 17Α ΚΠολΔ, όπως προστέθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 του ν. 3994/2011 και ισχύει από 25-7-2011, και πρέπει, αφού γίνει τυπικά δεκτή (άρθρα 532 ΚΠολΔ), να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς

το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια ως άνω διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος, με την από 27.1.2011 αίτησή του, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου Νίκαιας και η οποία καταχωρήθηκε στα οικεία βιβλία αυτού με αριθμό κατάθεσης 4/2012, επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς τις καθ' ων, ήδη εκκαλούσα και δεύτερη εφεσίβλητη, αντίστοιχα, ζήτησε να διαγραφεί το σύνολο των οφειλών του στους ανωτέρω πιστωτές του ή άλλως και επικουρικά, σε περίπτωση μη επίτευξης δικαστικού συμβιβασμού, να διαταχθεί η ρύθμιση των χρεών του, σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ.1, 2 και (ως η αίτηση παραδεκτά διορθώθηκε με τις προτάσεις του στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου) 5 του Ν. 3869/2010. Επί της αίτησης αυτής εκδόθηκε η με αριθμό 85/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Νίκαιας, με την οποία, αφού κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη η εν λόγω αίτηση (αρθρ. 1, 4, 8, 9 και 11 Ν.3869/2010), ρυθμίστηκαν τα χρέη του αιτούντος, προσδιορίζοντας μηδενικές καταβολές για δύο (2) έτη προς τις πιστώτριες του ανώνυμες τραπεζικές εταιρίες, εκεί καθ' ων και ορίστηκε νέα δικάσιμος για προσδιορισμό μηνιαίων καταβολών η 9.12.2015. Ακολούθως, δυνάμει της από 1.12.2015, με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 974/2015 κλήσης, επαναφέρθηκε νομίμως προς συζήτηση η ως άνω αίτηση και εκδόθηκε η με αριθμό 18/2016 εκκαλουμένη απόφαση, η οποία έκανε δεκτή την αίτηση ως ουσιαστικά βάσιμη και όρισε μηδενικές καταβολές προς τους πιστωτές του αιτούντος. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η δεύτερη καθ' ης, ήδη εκκαλούσα, με τους αναφερόμενους στην υπό κρίση έφεσή της λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων εκ μέρους του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και ζητεί την παραδοχή της έφεσής της, την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την απόρριψη της κριθείσας με αυτήν αίτησης.

Από τον συνδυασμό των άρθρων 216 παρ.1 ΚΠολΔ και 1 και 4 του Ν.3869/2010 προκύπτει ότι, για να είναι ορισμένη η αίτηση για υπαγωγή στις

διατάξεις του Ν.3869/2010, πρέπει να αναφέρει: 1) Τη μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του αιτούντος-φυσικού προσώπου, 2) την έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας, 3) την κατάσταση της περιουσίας του οφειλέτη και ειδικότερα τα στοιχεία που συνιστούν το ενεργητικό αυτής. Στο ενεργητικό της περιουσίας περιλαμβάνονται ιδίως ακίνητα του οφειλέτη, στα οποία έχει-εμπράγματο δικαίωμα με περιουσιακή αξία, αξιόλογα κινητά πράγματα (π.χ. αυτοκίνητο, μηχανήματα), και απαιτήσεις κατά τρίτων (λ.χ. καταθέσεις σε τράπεζες, αξιώσεις δεδουλευμένων μισθών κλπ), 4) την κατάσταση εισοδημάτων του ιδίου και της συζύγου του. Ως εισοδήματα χαρακτηρίζονται οι χρηματικές παροχές στοιχείων επαναλαμβανόμενες κατά βάση σταθερά, ανεξάρτητα από το κάθε φορά ύψος της, στις οποίες είναι δυνατό κατά τα διδάγματα κοινής πείρας να υπολογίσει, όπως λ.χ. αξιώσεις μισθού και συντάξεων, προνοιακά επιδόματα, επιδόματα ανεργίας, μισθωμάτων, τόκων καταθέσεων κλπ. Οι χρηματικές παροχές δύναται να στηρίζονται στο νόμο σε σύμβαση ή στη βούληση τρίτου. Το τελευταίο συμβαίνει επί οικονομικής ενίσχυσης, που παρέχεται κατά τρόπο σταθερό, η περιστασιακή, όμως, παροχή του τρίτου προς τον οφειλέτη, που δεν στηρίζεται στο νόμο αλλά πηγάζει ενδεχομένως από ηθικό καθήκον δεν λαμβάνεται υπόψη ως σταθερό εισόδημα, 5) κατάσταση των πιστωτών και των απαιτήσεών τους, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, 6) σχέδιο διευθέτησης οφειλών, το οποίο πρέπει να λαμβάνει υπόψη τα συμφέροντα των πιστωτών, την περιουσία, τα εισοδήματα και την οικογενειακή κατάσταση του οφειλέτη και αναφορά της αποτυχούσας προσπάθειας εξωδικαστικού συμβιβασμού, η οποία αναπληρώνεται από την προσκόμιση βεβαίωσης αποτυχίας συμβιβασμού κατ' άρθρο 2 παρ.2 του Ν.3869/2010, και αίτημα ρύθμισης αυτών με σκοπό την προβλεπόμενη από τον νόμο απαλλαγή του. Αντίθετα, δεν απαιτείται για το ορισμένο της αίτησης να αναφέρονται σε αυτή ο χρόνος ανάληψης των χρεών, καθόσον από τη γραμματική διατύπωση των ως άνω διατάξεων δεν προκύπτει ευθέως ότι ο χρόνος αναλήψεως του χρέους αποτελεί αναγκαίο περιεχόμενο της αιτήσεως

του οφειλέτη, η τυχόν αποκάλυψη από τη διαδικασία ότι το χρέος αναλήφθηκε το τελευταίο έτος πριν την υποβολή της αιτήσεως αποκλείει από τη ρύθμιση του νόμου το συγκεκριμένο χρέος, η άνευ δόλου περιέλευση του οφειλέτη σε αδυναμία πληρωμής, την ύπαρξη του οποίου ο καθ' ου η αίτηση πιστωτής δικαιούται να προτείνει κατ' ένσταση και να αποδείξει, οι λόγοι για τους οποίους ο αιτών περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής, καθόσον τούτο δεν προκύπτει από τις διατάξεις του νόμου, αλλά θα αποτελέσει περιεχόμενο σχετικού ισχυρισμού του πιστωτή η εκ δόλου του οφειλέτη πρόκληση μόνιμης αδυναμίας, η οικονομική κατάσταση του οφειλέτη κατά το χρόνο αναλήψεως του χρέους και οι μεταβολές που επήλθαν κατά το χρόνο μετά την ανάληψη των χρεών. Εξάλλου, αρκεί η αναφορά στο συνολικό ύψος των βιοτικών αναγκών του οφειλέτη, ενώ δεν χρειάζεται να αναφέρονται επακριβώς τα επιμέρους στοιχεία του κόστους κάλυψης των αναγκών αυτών (βλ. ΜΠρΗρακλ 648/2018, ΜΠρΘεσσαλ 7072/2016, ΜΠρΝαυπλίου 694/2016, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΣύρου 110/2015, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΧανίων 230/2017, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, με εκεί αναφορές σε θεωρία και νομολογία).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δεύτερο λόγο της υπό κρίση έφεσης, η εκκαλούσα βάλλει κατά του ορισμένου της ένδικης αίτησης, για το λόγο ότι δε γίνεται αναφορά σε αυτήν (α) στην εισοδηματική κατάσταση του αιτούντος πριν αυτός περιέλθει σε κατάσταση ανεργίας, πολλώ δε μάλλον κατά το χρόνο ανάληψης των χρεών του, (β) στο λόγο για τον οποίον λήφθηκαν τα ένδικα δάνεια, (γ) στην ακριβή περιγραφή των δαπανών διαβίωσης του αιτούντος, (δ) τους λόγους για τους οποίους περιήλθε αυτός σε αδυναμία να εξυπηρετήσει τα χρέη του κατά το χρόνο άσκησης της αίτησης μέχρι σήμερα, (ε) εάν έχουν μεταβληθεί τα εισοδήματά του σε σχέση με το χρόνο που έλαβε τα αναφερόμενα στην αίτηση δάνεια και εάν ναι, σε ποιο βαθμό, (στ) του χρόνου ανάληψης των χρεών του. Ωστόσο, τα ανωτέρω δεν συνιστούν στοιχεία του ορισμένου της αίτησης, περί ρύθμισης χρεών, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην προηγηθείσα νομική σκέψη, αλλά άπτονται της ουσιαστικής βασιμότητας της αίτησης και αποτελούν

αντικείμενο απόδειξης. Αντιθέτως, η υπό κρίση αίτηση, με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, τυγχάνει επαρκώς ορισμένη. Ειδικότερα, εν προκειμένω εφαρμοστέες τυγχάνουν οι διατάξεις του ν. 3869/2010, ως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους από τον ν. 4161/2013 και ως εξακολουθούν να ισχύουν ήδη σήμερα, κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης του παρόντος Δικαστηρίου (βλ. ΜΠρΘεσσαλ 7072/2016, ο.π. με εκεί παραπομπές σε θεωρία και νομολογία, ως προς το ότι στις υποθέσεις εκουσίας δικαιοδοσίας εφαρμοστέος ήδη και προ της εξαφάνισης της προσβαλλομένης αποφάσεως, τυγχάνει ο ισχύων κατά τη δημοσίευση της απόφασης του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου νόμος, λαμβανομένου υπόψη ότι η εκλύομενη εκ του άρθρου 744 ΚΠολΔ ενέργεια του ανακριτικού συστήματος δεν περιορίζεται μόνο στο δίκαιο της αποδείξεως, αλλά εξικνείται μέχρι της μη εφαρμογής στη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας του άρθρου 533 παρ. 2 ΚΠολΔ), για τις κατατεθείσες προς της ενάρξεως ισχύος του ν. 4336/2015 και 4346/2015 αιτήσεις, οία τυγχάνει και η ένδικη (βλ. την παρ. 5 του άρθρου 2 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 του ν.4336/2015, σύμφωνα με την οποία οι περιεχόμενες στο νόμο αυτό νέες ρυθμίσεις καταλαμβάνουν κατ' αρχάς μόνο τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, εξαιρουμένων των αναφερομένων ρητώς στο νόμο περιπτώσεων, κατά δε το άρθρο 14 παρ. 11 του ν. 4346/2015 η τροποποιηθείσα από τον νόμο αυτό διάταξη του άρθρου 9 του ν. 3869/2010 εφαρμόζεται υπό την προγενέστερη μορφή της στις κατατεθείσες ως τις 31-12-2015 και εκκρεμείς κατά τη θέσπιση του νόμου αυτού αιτήσεις). Σύμφωνα με τις εν λόγω διατάξεις, σε συνδυασμό με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, στην υπό κρίση αίτηση, γίνεται σαφής αναφορά και παράθεση α) της ιδιότητας του αιτούντα ως προσώπου που δεν έχει πτωχευτική ικανότητα, β) της περιέλευσης αυτού σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του, γ) της κατάστασης της περιουσίας του και των εισοδημάτων του, δ) της κατάστασης των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους, ε) του σχεδίου

διευθέτησης των οφειλών, καθώς και στ) του αιτήματος ρύθμισης των οφειλών, χωρίς να είναι αναγκαία η περαιτέρω αναφορά άλλων στοιχείων, όπως τα εισοδήματα του αιτούντα κατά το χρόνο ανάληψης των ένδικων συμβάσεων πίστωσης, ούτε άλλα πραγματικά περιστατικά που τον οδήγησαν στη σημερινή οικονομική της δυσπραγία και γενικά θεμελιώνουν τη μόνιμη αδυναμία πληρωμής στην οποία έχει περιέλθει αυτός, στοιχεία θα οποία θα ελεγχθούν κατά την αποδεικτική διαδικασία. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που έκρινε ομοίως ορισμένη την αίτηση, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και δη τις διατάξεις των άρθρων 1 και 4 παρ.1 του Ν. 3869/2010 και άρα ο ανωτέρω (δεύτερος) λόγος της υπό κρίση έφεσης, τυγχάνει απορριπτέος ως αβάσιμος.

I: Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 3869/2010, όπως αυτό διαμορφώθηκε με το άρθρο 85 στ. Α' εδ. 1 του ν. 3996/2011 και το άρθρο 20 παρ. 15 του ν. 4019/2011 (για τη ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων), φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών τους δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και την απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής. Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 του ν. 3869/2010, ως ισχύει μετά την αντικατάσταση του πρώτου εδαφίου της παρ. 2 από τη διάταξη του άρθρου 16 του ν. 4161/2013 (ΦΕΚ Α 143/14-6-2013) και πριν την εκ νέου αντικατάστασή της από την παρ. 17 του άρθρου 1 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 του ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/14-8-2015), η οποία καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 του ίδιου ως άνω νόμου, μόνο τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού κατά τα ήδη εκτεθέντα, «1. Αν το σχέδιο δεν γίνεται δεκτό από τους πιστωτές, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του προηγούμενου άρθρου ή αν εκδηλώθηκαν αντιρρήσεις κατά του σχεδίου διευθέτησης των οφειλών και δεν υποκαθίστανται αυτές σύμφωνα με τα οριζόμενα στο προηγούμενο άρθρο, το δικαστήριο ελέγχει

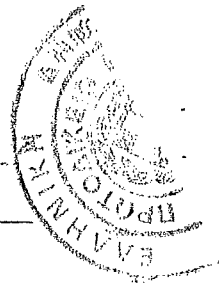
την ύπαρξη των αμφισβητούμενων απαιτήσεων και την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 1 για τη ρύθμιση των οφειλών και απαλλαγή του οφειλέτη ... 2. Αν τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη δεν είναι επαρκή, το δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τα πάσης φύσεως εισοδήματά του, ιδίως εκείνα από την προσωπική του εργασία, τη δυνατότητα συνεισφοράς του συζύγου, και σταθμίζοντας αυτά με τις βιοτικές ανάγκες του ιδίου και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του, τον υποχρεώνει να καταβάλει μηνιαίως και για χρονικό διάστημα τριών έως πέντε ετών κατά την κρίση του, ορισμένο ποσό για ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών του, συμμετρως διανεμόμενο. Με την απόφαση μπορεί να οριστεί ότι το ποσό αυτό αναπροσαρμόζεται ανά διαστήματα που ορίζονται σε αυτή με βάση αντικειμενικό δείκτη αναφοράς. Η καταβολή του ποσού γίνεται απευθείας στους πιστωτές, εκτός αν ορίζει διαφορετικά το δικαστήριο ... 5. Σε περιπτώσεις που εξαιτίας εξαιρετικών περιστάσεων, όπως χρόνια ανεργία χωρίς υπαιτιότητα του οφειλέτη, σοβαρά προβλήματα υγείας, ανεπαρκές εισόδημα για την κάλυψη στοιχειωδών βιοτικών αναγκών του οφειλέτη ή άλλων λόγων ίδιας τουλάχιστον βαρύτητας, προσδιορίζονται με την απόφαση μηνιαίες καταβολές μικρού ύψους ή και μηδενικές, το δικαστήριο μπορεί με την ίδια απόφαση να ορίσει, όχι νωρίτερα από πέντε μήνες, νέα δικάσιμο για επαναπροσδιορισμό των μηνιαίων καταβολών». Από τις προαναφερόμενες διατάξεις και τις λοιπές διατάξεις του Ν. 3869/2010, οι οποίες θεσμοθετούν τη δυνατότητα του φυσικού προσώπου να απαλλάσσεται από τα χρέη του, όταν δεν έχει ρευστοποιήσιμα περιουσιακά στοιχεία, ούτε επαρκούν τα τρέχοντα και προσδοκώμενα εισοδήματά του για την εξυπηρέτησή τους, ώστε να συνδυάζεται η μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση των πιστωτών με την ανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας του οφειλέτη και τη στοιχειώδη διαφύλαξη της προσωπικής αξιοπρέπειας αυτού και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του, προκύπτουν τα ακόλουθα : Βασική προϋπόθεση για την υπαγωγή του οφειλέτη στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010 είναι η αποδεδειγμένη και μόνιμη (και όχι απλώς παροδική)

περιέλευση αυτού σε αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων χρεών του, άσχετα αν αυτή υπήρχε κατά την ανάληψη των χρεών ή επήλθε μεταγενέστερα. Η εξόφληση των χρηματικών απαιτήσεων των πιστωτών πραγματοποιείται κατά βάση με τις μηνιαίες καταβολές του άρθρου 8 παρ. 2 επί τρία έως πέντε έτη, που ορίζονται από το δικαστήριο. Ως βασικά κριτήρια για τον καθορισμό του καταβλητέου μηνιαίου ποσού τάσσονται από το ένα μέρος τα εισοδήματα του οφειλέτη από οποιαδήποτε πηγή, και ιδίως από την εργασία του, και η δυνατότητα συνεισφοράς του συζύγου στα βάρη της (υπαρκτής και ενεργού) έγγαμης συμβίωσης και από το άλλο μέρος οι βιοτικές ανάγκες (όχι απλώς οι στοιχειώδεις) του οφειλέτη και των προστατευομένων μελών της οικογενείας του, ώστε να καλύπτεται ένα επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης αυτών, για την εξασφάλιση του οποίου να μην είναι απολύτως αναγκαίο το ποσό που ορίζεται ως καταβλητέα μηνιαία καταβολή για την εξόφληση των χρεών (πρβλ. ΑΠ 1226/2014, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

II. Μεταξύ των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, ώστε ένα φυσικό πρόσωπο να μπορεί να υπαχθεί στη ρύθμιση του παραπάνω Νόμου, είναι και η μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Η προϋπόθεση αυτή αποτελείται από δύο στοιχεία, την αδυναμία πληρωμών και τη μονιμότητα αυτής. Η αδυναμία πληρωμών σημαίνει ότι εξωτερικεύεται η ανικανότητα του οφειλέτη να εξοφλήσει τους πιστωτές του. Πρόκειται, δηλαδή, για έλλειψη ρευστότητας ή ανεπάρκεια αυτής, τόσο από τα ίδια μέσα του οφειλέτη, όσο και από τα μέσα ρευστότητας τρίτων (χρηματοδοτών). Η ύπαρξη περιουσιακών στοιχείων ρευστοποιήσιμων, ικανών ακόμα και να οδηγήσουν σε πλήρη ικανοποίηση των πιστωτών, δεν είναι σε θέση να ανατρέψει τον χαρακτηρισμό της μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Σημασία έχει μόνο η ρευστότητα προς ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών. Το δεύτερο στοιχείο της οικονομικής κατάστασης του οφειλέτη αφορά στη μονιμότητα της αδυναμίας πληρωμών. Η πρόσκαιρη οικονομική στενότητα, η παροδική/ περιοδική αδυναμία πληρωμών, κάποιες μεταβατικές καταστάσεις, ακόμα και η απλή δυστροπία,

δεν οδηγούν σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Γι' αυτό και δεν αρκεί η επαπειλούμενη αδυναμία πληρωμών προκειμένου να ενταχθεί ο οφειλέτης στη διαδικασία του Ν 3869/2010. Δεν υπάρχει χρονικό όριο για τη μονιμότητα, αλλά, κατά την κρίση του δικαστή και τα δικαστικά τεκμήρια, μπορεί να γίνει αντιληπτό πότε η αδυναμία αυτή είναι μόνιμη. Τέτοια μονιμότητα προκύπτει, πάντως, στην περίπτωση κατά την οποία ο οφειλέτης δεν δύναται να παρακολουθήσει το ληξιπρόθεσμο των χρεών του και να προβεί στη σχετικώς άμεση ικανοποίησή τους. Κατ' ουσίαν, η ανεργία του οφειλέτη ή η μείωση των εισοδημάτων, κατά τρόπο που δεν διαφαίνεται να αναστρέφεται συντόμως, αποτελούν στοιχείο μονιμότητας. Εν γένει, είναι μόνιμη η οικονομική κατάσταση του οφειλέτη, αν είναι στάσιμη και δεν βελτιώνεται ή δεν αναμένεται να βελτιωθεί, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, προς διευκόλυνση της ροής χρημάτων και ικανοποίηση των πιστωτών και προς κάλυψη των βιοτικών του αναγκών. Είναι ένδειξη μονιμότητας αδυναμίας πληρωμών η στασιμότητα των εισοδημάτων του οφειλέτη και η απουσία προσδοκίας αύξησης των εισοδημάτων του στο μέλλον. Σημειωτέον ότι, η υπερχρέωση δεν ταυτίζεται με την έννοια της αδυναμίας πληρωμών, με αποτέλεσμα όποιος είναι υπερχρεωμένος να μην αντιμετωπίζεται αυτοδικαίως και ως πρόσωπο σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Σημασία έχει η αδυναμία του προσώπου να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των δανειστών του και όχι η υπερχρέωσή του. Αυτό οφείλεται, άλλωστε, και στο γεγονός ότι το υπερχρεωμένο φυσικό πρόσωπο μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να δύναται να ικανοποιεί τις υποχρεώσεις του προς τρίτους και έτσι να αποκλείεται η αδυναμία πληρωμών. Και αντιστρόφως, κάποιο πρόσωπο βρίσκεται σε αδυναμία πληρωμών και δικαιούται να υπαχθεί στον Νόμο, καθόσον δεν δύναται να ικανοποιήσει τους δανειστές του, ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία δεν είναι υπερχρεωμένος. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι ότι ο οφειλέτης μπορεί να βρίσκεται σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών, ακόμη και αν οφείλει συνολικώς μικρά ποσά ή οφείλει μόνο μία απαίτηση (βλ. ΜΠρΝάξου, ΠΕΙΡΝΟΜ 2017,

σ.329, ΜΠρΛαμ 101/2015, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΚαβ 194/2015, ΜΠρΚορινθ 187/2014, ΜΠρΘεσ 402/2014 άπασες στην ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΠρεβ 48/2013, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, για τον προσδιορισμό της ρευστότητας λαμβάνεται υπόψη το εισόδημα του οφειλέτη. Ειδικότερα, η αδυναμία του οφειλέτη να ανταπεξέλθει στις οφειλές του κρίνεται συνολικά με βάση τη σχέση ρευστότητάς του προς τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του και αφού ληφθούν υπόψη, εφόσον το ορίζει ο νόμος, οι απαιτούμενες δαπάνες για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών του ίδιου και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του. Αν η σχέση αυτή είναι αρνητική, με την έννοια ότι η ρευστότητά του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών του και στην κάλυψη των βιοτικών αναγκών του, υπάρχει μόνιμη αδυναμία πληρωμής. Για την αξιολόγηση της σχέσης ρευστότητας, ληξιπρόθεσμων οφειλών και βιοτικών αναγκών λαμβάνεται υπόψη τόσο η παρούσα κατάσταση ρευστότητας του οφειλέτη όσο και αυτή που διαμορφώνεται κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων. Επισημαίνεται ότι η επίμαχη αδυναμία πληρωμών πρέπει να εξετάζεται υπό το πρίσμα της αξιοπρεπούς διαβίωσης του οφειλέτη και της οικογένειάς του, δηλαδή η μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση των πιστωτών πρέπει να συνδυάζεται με τη βασική προστασία της προσωπικής αξιοπρέπειας και, συνακόλουθα, τη διατήρηση – εξασφάλιση ενός στοιχειώδους επιπέδου διαβίωσης του οφειλέτη και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του (βλ. ΑΠ 1208/2017, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

III. Εξάλλου, αναφορικά με την έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας του αιτούντος, λαμβάνοντας υπόψη και τη διάταξη του άρθρου 2 § 3 του Πτωχευτικού Κώδικα κατά την οποία, η παύση της εμπορίας ή της οικονομικής δραστηριότητας, δεν κωλύουν την πτώχευση εφόσον επήλθαν σε χρόνο κατά τον οποίο οφειλέτης είχε παύσει της πληρωμές του, γίνεται δεκτό ότι υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του ν. 3869/2010 και όσοι ήταν έμποροι, αλλά έπαυσαν την εμπορία ή την οικονομική τους δραστηριότητα χωρίς κατά την παύση αυτή να έχουν παύσει τις πληρωμές τους και αντίστροφα ότι δεν υπάγεται στη ρύθμιση του νόμου ο οφειλέτης που κατά

το χρόνο παύσης των πληρωμών είχε την εμπορική ιδιότητα, καθώς το γεγονός ότι μετά την αδυναμία πληρωμών χάνει την εμπορική του ιδιότητα δεν αλλοιώνει την κατάστασή του. Ένα τέτοιο πρόσωπο εμπίπτει στον Πτωχευτικό Κώδικα και στην πτωχευτική διαδικασία και όχι στο ν. 3869/2010. Δεν υπάγεται, δηλαδή, στο νόμο αυτό το φυσικό πρόσωπο στο οποίο κάποια χρονική στιγμή συνυπήρξε η εμπορική ιδιότητα με την παύση πληρωμών. Εξάλλου, πτωχευτική ικανότητα έχει και εκείνος που δολίως παραιτήθηκε από την εμπορία ενόψει της οικονομικής πτώσης του, γιατί τέτοια παραίτηση δεν αποτελεί καθεαυτή παρά απόδειξη της παύσης των πληρωμών του. Ωστόσο, στο ν. 3869/2010 υπάγονται τα φυσικά πρόσωπα που χαρακτηρίζονται ως μικρέμποροι, δηλαδή αυτοί για τους οποίους το κέρδος από την άσκηση εμπορικών πράξεων αποτελεί αμοιβή του σωματικού κόπου τους και όχι κερδοσκοπικοί συνδυασμών. Αυτά τα πρόσωπα δεν έχουν ανάληψη κινδύνου, σημαντικό επενδυμένο κεφάλαιο, τέτοια έκταση δραστηριότητας και δομή λειτουργίας που να παραπέμπουν σε εμπορική δραστηριότητα με σκοπό το κέρδος. Πρόκειται για βιοπαλαιστές, τεχνίτες και μικροεπαγγελματίες, για τους οποίους δεν δικαιολογείται η υπαγωγή στην έννοια του κερδοσκόπου εμπόρου. Ενδείξεις αποτελούν η έλλειψη καταστήματος ή εμπορικής επιχείρησης, η αυτοπρόσωπη ή έστω με τη βοήθεια κάποιου υπαλλήλου, το ασήμαντο της απόδοσης του καθημερινού μόχθου. Κριτήρια έτσι αποτελούν η απουσία απασχόλησης προσωπικού και η προσωπική ενασχόληση του οφειλέτη, η απουσία ιδιαίτερου εξοπλισμού και επένδυσης κεφαλαίου σε εγκαταστάσεις και ο μικρός κύκλος εργασιών (ΜΠρΛαμ 30/2018, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, με εκεί περαιτέρω παραπομπές σε θεωρία).

IV. Με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 «Ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων και άλλες διατάξεις» ορίζεται ότι "1. Φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους (εφεξής οφειλέτες) δικαιούνται να υποβάλουν στο

αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής". Σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών του. Ο Ν. 3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταισίματος προβλέπεται στη διάταξη 330 ΑΚ, με την οποία ορίζεται "ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίσθηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές". Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταισίματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ όμως δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 § 1 Π.Κ. που ορίζει ότι "με δόλο (πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης. Επίσης όποιος γνωρίζει ότι από την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται". Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει το δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που "θέλει" την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξεώς του και, παρά ταύτα, δεν αφίσταται αυτής. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξεώς του και το "αποδέχεται". Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου κι έτσι αποκτά γενικότερη σημασία που ξεπερνά τα πλαίσια της ευθύνης από προϋφιστάμενη ενοχή. Περαιτέρω, από τη διατύπωση της παρ. 1 εδ. α' του άρθρ. 1 του Ν. 3869/2010, προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται

στην "περιέλευση" του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά το χρόνο αναλήψεως της οφειλής όσο και κατά το χρόνο μετά την ανάληψη της τελευταίας. Ο δόλος πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο είτε είναι αρχικός είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνο ο οποίος καρπούται οφέλη από την υπερχρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως είτε γνώριζε κατά την ανάληψη των χρεών ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Επομένως η συνεπεία του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανισθεί μετά την ανάληψη του χρέους αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή αναλαμβάνοντας το χρέος γνωρίζει ότι ενόψει των εισοδημάτων του και των εν γένει αναγκών του δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχομένου δόλου συντρέχει όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων προβλέποντας ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό. Αξίωση πρόσθετων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος, όπως επίσης και η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη δεν

ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στην πρόθεση του οφειλέτη και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να είναι ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος και η παράλειψη από την πλευρά των τελευταίων να ενεργήσουν την αναγκαία έρευνα, πριν χορηγήσουν την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, πράγμα το οποίο άλλωστε, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα το νόμου. Τέλος, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία, την ύπαρξη δόλου επικαλείται και αποδεικνύει ο πιστωτής, η νομοθετική αυτή ρύθμιση τάσσεται προς το συμφέρον των πιστωτών. Επομένως, την ύπαρξη του δόλου ερευνά το επιλαμβανόμενο της υποθέσεως δικαστήριο όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον σχετικό ισχυρισμό κατ' ένσταση και βαρύνεται με την απόδειξη αυτού (ΑΠ 1779/2017, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 153/2017, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 286/2017, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΘεσσαλ 26/2016, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Ως ήδη ανωτέρω σημειώθηκε, εξάλλου, ο δόλος δύναται να εντοπίζεται είτε στον χρόνο ανάληψης του χρέους, είτε σε μεταγενέστερο χρονικό σημείο. Στην πρώτη περίπτωση, ο οφειλέτης τελεί σε γνώση του γεγονότος ότι ενόψει των οικονομικών του δυνάμεων και της εν γένει προσωπικής του κατάστασης, μετά βεβαιότητας ή έστω ενδεχόμενα δεν θα είναι σε θέση να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις, που αναλαμβάνει και παρά τη γνώση αυτή προβαίνει στην κατάρτιση των οικείων συμβάσεων, επιδιώκοντας την περιέλευσή του σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών ή αποδεχόμενος την προοπτική αυτή. Στην περίπτωση, αντιθέτως, του επιγενόμενου δόλου, ήτοι αυτού που ανακύπτει μετά το χρονικό σημείο της ανάληψης των προς ρύθμιση υποχρεώσεων του αιτούντος οφειλέτη, η νομικά ενδιαφέρουσα συμπεριφορά άπτεται της διαχείρισης των περιουσιακών μέσων, τα οποία διαθέτει προς ικανοποίηση των υποχρεώσεών του. Δόλια συμπεριφορά του οφειλέτη στην περίπτωση αυτή προκύπτει, όταν

διαπιστωθούν ενέργειες, που κατατείνουν στον περιορισμό της ρευστότητάς του ή στην καταδολίευση μέσω απόκρυψης, εκποίησης ή άλλης μορφής διάθεσης των άμεσα ρευστοποιήσιμων περιουσιακών του στοιχείων. Για τη συνδρομή δόλου, συνεπώς, οφειλέτης πρέπει να γνωρίζει ότι οι ενέργειές του που αφορούν στη διαχείριση των εισοδημάτων του ή των περιουσιακών του στοιχείων θα οδηγήσουν με βεβαιότητα ή ενδεχομένως στη ματαίωση της ικανοποίησης των πιστωτών και να επιδιώκει ή να αποδέχεται το γεγονός αυτό. Τα ανωτέρω ισχύουν, εξάλλου, τόσο στην περίπτωση ύπαρξης μίας οφειλής, όσο και στην περίπτωση πλειόνων οφειλών έναντι πλειόνων πιστωτών. Σε περίπτωση, άλλωστε, που διαπιστωθεί επιγενόμενος δόλος του οφειλέτη, η αίτηση τυγχάνει απορριπτέα ως ουσία αβάσιμη, καθώς η στάση του αιτούντος οφειλέτη και η συμπεριφορά, με την οποία αυτή εκδηλώνεται επηρεάζουν την ικανοποίηση του συνόλου των υποχρεώσεών του και του συνόλου των πιστωτών του. Το αυτό ισχύει και στην περίπτωση κατάφαση αρχικού δόλου του οφειλέτη, ο οποίος έχει αναλάβει περισσότερες υποχρεώσεις έναντι ενός ή περισσότερων πιστωτών σε διαφορετικά χρονικά σημεία. Στην περίπτωση αυτή, ο αρχικός δόλος κατά την ανάληψη της υποχρέωσης εκείνης, η ικανοποίηση της οποίας υπερβαίνει τις οικονομικές δυνάμεις του οφειλέτη, συνιστά ταυτόχρονα επιγενόμενο δόλο ως προς τις υπόλοιπες χρονικά προγενέστερες υποχρεώσεις του, τις οποίες μπορούσε να ικανοποιήσει κατά το χρόνο ανάληψής τους, με βάση την κατά το χρονικό εκείνο σημείο περιουσιακή του κατάσταση (ΜΠρΗρακλ 648/2018, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, για να είναι ορισμένη και επομένως παραδεκτή, κατά το άρθρο 262 ΚΠολΔ, η ένσταση της πιστώτριας Τράπεζας ότι ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων των προς αυτήν χρηματικών οφειλών από ενδεχόμενο δόλο, με την έννοια ότι συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των

οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, πρέπει να αναφέρει: α) τα τραπεζικά προϊόντα που ο οφειλέτης συμφώνησε, το αρχικό και τελικό ύψος αυτών, β) το χρόνο που τα συμφώνησε, γ) τις οικονομικές δυνατότητες αυτού κατά το χρόνο δημιουργίας των οφειλών ή τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, καθώς και δ) ότι, με βάση τα ως άνω οικονομικά δεδομένα, πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό (ΑΠ 515/2018, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΗρακλ 648/2018, ο.π.).

Με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση έφεσης, η εκκαλούσα προβάλλει ότι η εκκαλουμένη, κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, θεώρησε ότι ο αιτών έχει την πτωχευτική ικανότητα και, ως εκ τούτου, υπάγεται στις διατάξεις του ν. 3869/2010, καθόσον διατηρούσε αυτός εμπορική επιχείρηση. Περαιτέρω, με τον τρίτο λόγο της έφεση, η εκκαλούσα εκθέτει ότι η εκκαλουμένη, κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων έκρινε ότι ο αιτών ευρίσκεται σε πραγματική μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, υπό τα ειδικότερα εκεί εκτιθέμενα. Τέλος, με τον τέταρτο λόγο της έφεσης, η εκκαλούσα εκθέτει ότι το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλουμένη απόφασή του, κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων έκρινε ότι συντρέχουν στο πρόσωπο του αιτούντα εξαιρετικές περιστάσεις, κατ' άρθρο 8 παρ.5 Ν. 3869/2010, με αποτέλεσμα να ορίσει μηδενικές καταβολές στο πλαίσιο της ρύθμισης του εν λόγω άρθρου. Οι λόγοι αυτοί της υπό κρίση έφεσης τυγχάνουν ορισμένοι και νόμιμοι, στηριζόμενοι στις διατάξεις των άρθρων που προαναφέρθηκαν, στις υπό στοιχ. I έως και III μείζονες σκέψεις που προηγήθηκαν και πρέπει να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς την ουσιαστική τους βασιμότητα.

Από την επανεκτίμηση της ανωμοτί εξέτασης του πρώτου εφεσίβλητου - αιτούντα, ο οποίος εξετάστηκε κατά την πρώτη συζήτηση της ένδικης αίτησης στο ακροατήριο του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και η

η οποία (εξέταση) περιέχεται στα με αριθμό 85/2013 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, κατά τη συνεδρίαση της 5.6.2013, της ένορκης εξέτασης της μάρτυρος απόδειξης, η οποία εξετάστηκε κατά τη νέα ορισθείσα δικάσιμο για συζήτηση της ένδικης αίτησης στο ακροατήριο του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και η οποία (εξέταση) περιέχεται στα με αριθμό 18/2016 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, κατά τη συνεδρίαση της 9.12.2015, καθώς και από όλα χωρίς εξαίρεση τα έγγραφα, τα οποία οι διάδικοι νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Ο αιτών, κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης ηλικίας 46 ετών και ήδη, κατά το χρόνο συζήτησης της παρούσας, ηλικίας 54 ετών, έγγαμος με την ..... διαμένει σε ιδιόκτητη οικία, της οποίας την κυριότητα έχει η σύζυγός του, κείμενη στον ..... Έχει δύο τέκνα, τα οποία είναι πλέον ενήλικα, ήτοι τον Παναγιώτη, ηλικίας πλέον δεκαεννέα (19) ετών, ο οποίος είναι άνεργος και δεν έχει εκπληρώσει ακόμη τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις (ορ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον πρώτο εφεσίβλητο - αιτούντα, από 2.10.2018 βεβαίωση του ΟΑΕΔ) και τον ..... ηλικίας είκοσι ενός (21) ετών, ο οποίος τυγχάνει φοιτητής στο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Στερεάς Ελλάδας, στο Τμήμα Μηχανικών Πληροφορικής Τ.Ε.. (βλ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον πρώτο εφεσίβλητο - αιτούντα, ακαδημαϊκή ταυτότητα του ανωτέρω). Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της αίτησης ο αιτών έλαβε τα ακόλουθα δάνεια, σύμφωνα με τις παραδοχές της εκκαλουμένης, οι οποίες δεν αμφισβητούνται ειδικά με λόγο έφεσης, ήτοι :

- 1) Προς την πιστώτρια καθ'ης με την επωνυμία «ALPHA BANK A.E.», δυνάμει της υπ' αριθμ. 1340001678 σύμβασης επιχειρηματικής πίστης, το ποσό των 38.501,39 Ευρώ και 2) προς την πιστώτρια καθ'ης με την επωνυμία «EUROBANK ERGASIAS A.E.», δυνάμει της υπ' αριθμ. 33013160 σύμβασης πίστωσης, το ποσό των 83.650,32 Ευρώ και δυνάμει της

υπ' αριθμ. 2063142887 σύμβασης καταναλωτικού δανείου, το ποσό των 7.410,84 Ευρώ και δυνάμει της υπ' αριθμ. 5458650731445118 σύμβασης πιστωτικής κάρτας, το ποσό των 2.597,03 Ευρώ. Ο αιτών δε διαθέτει κανένα περιουσιακό στοιχείο στην κυριότητά του, πλην ενός επιβατηγού αυτοκινήτου μάρκας «Ssank Yong», τύπου «CORADO», 2.300 cc, με πρώτο έτος κυκλοφορίας το 2005 και εκτιμώμενη εμπορική αξία 4.000 Ευρώ, το οποίο όμως ήδη, κατά την πρώτη συζήτηση της αίτησης είχε πλέον κατασχεθεί από την αρμόδια Δ.Ο.Υ., εξαιτίας ληξιπρόθεσμων οφειλών του αιτούντος και έχουν κατασχεθεί οι πινακίδες του. Σύμφωνα, άλλωστε, με τις παραδοχές της εκκαλουμένης, οι οποίες δεν προσβάλλονται με λόγο έφεσης, το ανωτέρω, κατά την εκτίμηση του Δικαστηρίου, ενόψει της εμπορικής του αξίας και της παλαιότητάς του, δεν κρίνεται πρόσφορο προς εκτίμηση γιατί δεν πρόκειται να προκαλέσει αγοραστικό ενδιαφέρον, αλλά και ούτε να αποφέρει κάποιο άξιο λόγου τίμημα για την ικανοποίηση των πιστωτριών του αιτούντος, λαμβανομένων υπόψιν και των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσιεύσεων κλπ). Περαιτέρω, ο αιτών, ήδη από το έτος 1997 και πριν την κατάθεση της υπό κρίση αίτησης, διατηρούσε ατομική επιχείρηση με αντικείμενο την εμπορία υγρών καυσίμων. Στις 27.5.2011 προέβη σε παύση των εργασιών της επιχείρησής του (ορ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον αιτούντα - πρώτο εφεσίβλητο, υπ' αριθμ. 605/7.10.2011 βεβαίωση διακοπής εργασιών φυσικού προσώπου επιτηδευματία). Σύμφωνα με τα ανωτέρω, ο αιτών είχε την εμπορική ιδιότητα, κατά το χρόνο άσκησης της άνω επαγγελματικής του δραστηριότητας. Ωστόσο, από το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου αποδεικτικό υλικό, δύναται να συναχθεί ότι ο αιτών περιήλθε σε κατάσταση γενικής και μόνιμης αδυναμίας πληρωμών έξι (6) μήνες μετά την παύση εργασιών της επιχείρησής του και, συνακόλουθα, της απώλειας της εμπορικής ιδιότητας. Ειδικότερα, μέχρι τότε, ο αιτών – πρώτος εφεσίβλητος αποπλήρωνε κανονικά τις υποχρεώσεις του, όπως αποδεικνύεται από τα κάτωθι προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τον ίδιο έγγραφα, ήτοι : α) Αντίγραφο του υπ' αριθμ.

0026.0107.26.0100843793 λογαριασμού του στην τράπεζα Eurobank, με ημερομηνία 30.6.2011, από το οποίο συνάγεται η κατάθεση 100 Ευρώ προς την ως άνω Τράπεζα, στις 10.6.2011. β) Αντίγραφο του υπ' αριθμ. 0026.0107.26.0100843793 λογαριασμού του στην τράπεζα Eurobank, με ημερομηνία 30.9.2011, από το οποίο συνάγεται η κατάθεση 150 Ευρώ προς την ως άνω Τράπεζα, στις 9.9.2011. γ) Αντίγραφο του υπ' αριθμ. 0026.0010.47.0300043778 λογαριασμού του στην τράπεζα Eurobank, με ημερομηνία 30.9.2011, από το οποίο συνάγεται η κατάθεση 200 Ευρώ προς την ως άνω Τράπεζα, στις 19.9.2011. δ) Αντίγραφο του υπ' αριθμ. 0026.0010.47.0300043778 λογαριασμού του στην τράπεζα Eurobank, με ημερομηνία 30.11.2011, από το οποίο συνάγεται η κατάθεση 150 Ευρώ προς την ως άνω Τράπεζα, στις 25.11.2011. ε) Το από 20.6.2011 αποδεικτικό κατάθεσης της Τράπεζας Alpha Bank, από το οποίο συνάγεται η καταβολή του ποσού των 200 Ευρώ προς την ως άνω Τράπεζα. στ) Την από 24.11.2011 βεβαίωση καταβολής σε λογαριασμό χορηγήσεων της Τράπεζας Alpha Bank, από την οποίαν συνάγεται η καταβολή του ποσού των 200 Ευρώ στην άνω τράπεζα κατά την άνω ημερομηνία. Εξάλλου, όπως δύναται να συναχθεί από την από 22.11.2011 επιστολή - τελευταία ειδοποίηση προς τον αιτούντα - πρώτο εφεσίβλητο, της πρώτης καθ'ης - εδώ δεύτερης εφεσίβλητης (προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον αιτούντα - πρώτο εφεσίβλητο), ο αιτών - πρώτος εφεσίβλητος ειδοποιήθηκε για την καταβολή της ληξιπρόθεσμης οφειλής του στην ως άνω Τράπεζα, ύψους 1.095,22 Ευρώ, στις 22.11.2011, με την αναφορά ότι η ως άνω οφειλή κατέστη ληξιπρόθεσμη αρχής γενομένης από 23.9.2011. Σε συνέχεια των ανωτέρω, σε συνδυασμό με τα προαναφερόμενα, στην υπό στοιχ. III μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, ο αιτών - πρώτος εφεσίβλητος, ήταν μεν έμπορος, πλην όμως έπαυσε τις πληρωμές του μετά την απώλεια της εμπορικής ιδιότητας, επομένως, δύναται να υπαχθεί στις διατάξεις του Ν. 3869/2010, εφόσον πληρούνται και οι λοιπές προϋποθέσεις αυτού. Συνακόλουθα, η εικαλούμενη, η οποία έκρινε όμοια επί του άνω ζητήματος, ορθά το νόμο

εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου υποστηριζομένων με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση έφεσης.

Ακολούθως, αποδείχθηκε ότι ο αιτών – πρώτος ~~ελεγχόμενος~~ παρέμεινε άνεργος για μεγάλο χρονικό διάστημα, από το Μάιο του έτους 2011 μέχρι την πρώτη συζήτηση της αίτησής του ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, στις 5.6.2013 (ορ. χωρίς όρκο κατάθεση του αιτούντα, ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, κατά τη δικάσιμο της 5.6.2013, καθώς και προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον αιτούντα, κάρτα ανεργίας του ΟΑΕΔ). Κατά τον ίδιο χρόνο, άνεργη παρέμεινε και η σύζυγος του αιτούντα (ορ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον ίδιο, από 23.5.2013 βεβαίωση του ΟΑΕΔ, αναφορικά με την εγγραφή της τελευταίας στο μητρώο ανέργων του ΟΑΕΔ από 10.10.2011 έως 23.5.2013), ενώ λόγω των οικογενειακών υποχρεώσεων που αντιμετώπιζαν, χρειάστηκε να καταφύγουν στο πρόγραμμα ανάπτυξης και κοινωνικής στήριξης «PRAXIS», προκειμένου να καλύπτουν ένα μέρος των δαπανών διαβίωσής τους (ορ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον αιτούντα, υπ' αριθμ. 377 κάρτα του ιδίου στο PRAXIS, μετά του από 27.5.2013 συμφωνητικού συνεργασίας του ιδίου με το άνω μη κερδοσκοπικό σωματείο, για παροχή βοήθειας ύψους 900 ευρώ για διάστημα τριών μηνών, καθώς και την υπ' αριθμ. 45910 κάρτα της συζύγου του στο PRAXIS). Ακολούθως, ο αιτών, από την έκδοση της υπ' αριθμ. 85/2013 απόφασης μέχρι και το Μάιο του έτους 2014, παρέμεινε άνεργος, ενώ τον Ιούνιο του ίδιου έτους, προσλήφθηκε ως υπάλληλος στην εταιρεία με την επωνυμία

λαμβάνοντας καθαρές μηνιαίες αποδοχές ύψους 782,22 Ευρώ. Από την άνω εργασία απολύθηκε στις 31.8.2015, ενώ κατά το χρόνο επανασυζήτησης της υπό κρίση αίτησης, στις 9.12.2015, απασχολείτο ως οδηγός ταξί σε όχημα ιδιοκτησίας της

λαμβάνοντας μικτές μηνιαίες αποδοχές ύψους 669 Ευρώ και καθαρές αποδοχές ύψους 580 Ευρώ (ορ. προσκομιζόμενες και επικαλούμενες από τον αιτούντα, εξοφλητικές αποδείξεις μισθοδοσίας μηνών Ιουνίου και Ιουλίου 2014, την από 7.9.2015 καταγγελία σύμβασης

εργασίας αορίστου χρόνου και την από 2.11.2015 αναγγελία πρόσληψης του ανωτέρω, σε συνδυασμό με την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος απόδειξης – συζύγου του, στο ακροατήριο του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, κατά τη δικάσιμο της 9.12.2015). Η σύζυγός του, παρέμεινε άνεργη (ορ. προσκομιζόμενο και επικαλούμενο από τον ίδιο, αποδεικτικό ανανέωσης του ΟΑΕΔ, σύμφωνα με το οποίο το Δελτίο Ανεργίας της τελευταίας είναι ενεργό έως και την 4.12.2015, καθώς και την κάρτα ανεργίας της τελευταίας). Ο αιτών, όλο το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα κατέφυγε στη βοήθεια της οικογένειας της συζύγου του, προς ενίσχυση του οικογενειακού του εισοδήματος, όπως δύναται να συναχθεί τόσο από την χωρίς όρκο κατάθεση του ίδιου, όσο και από την ένορκη κατάθεση της συζύγου του, στο ακροατήριο του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου (κατά τις δικάσιμους της 5.6.2013 και 9.12.2015, αντίστοιχα). Ήδη, κατά το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση έφεσης, ο αιτών συνεχίζει να εργάζεται ως οδηγός ταξί, εργασία παρεχόμενη με όρους μίσθωσης προσοδοφόρου πράγματος, η οποία του αποφέρει καθαρές μηνιαίες αποδοχές της τάξης των 550 Ευρώ (ορ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον αιτούντα, εξοφλητική απόδειξη μισθοδοσίας, μηνός Οκτωβρίου 2018, όπου εμφανίζονται καθαρές αποδοχές ύψους 538,88 Ευρώ), ενώ η σύζυγός του έχει, εν τέλει, βρει εργασία, καθόσον προσελήφθη αυτή την 19.11.2018 ως ιδιωτική υπάλληλος (φύλακας) από την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία

με σύμβαση εργασίας μερικής απασχόλησης (20 ώρες εβδομαδιαίως), με μεικτές αποδοχές της τάξεως των 239,04 Ευρώ (ορ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον αιτούντα, από 19.11.2018, αναγγελία πρόσληψης) και, συνακόλουθα, με καθαρές αποδοχές της τάξεως των 200 Ευρώ. Επισημαίνεται, στο σημείο τούτο, ότι επί της από 27.12.2011, υπ' αριθμ. κατάθεσης 5/2012, αιτήσεως της συζύγου του αιτούντα, εξεδόθη η υπ' αριθμ. 86/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Νίκαιας, σύμφωνα με την

οποίαν ορίστηκε ότι η ρύθμιση του άρθρου 8 παρ.2 του Ν. 3869/2010 (περί μηδενικών καταβολών), θα συνδυαστεί με αυτήν του άρθρου 9 παρ.2 του ίδιου Νόμου, επομένως η εκεί αιτούσα υποχρεώθηκε, προκειμένου να μην εκποιηθεί η οικία της (οικογενειακή οικία του εδώ αιτούντα), να καταβάλει το 80% της αντικειμενικής της αξίας, δηλαδή το ποσό των $(65.000 \times 80 : 100 =)$ 52.000 Ευρώ. Συνακόλουθα, η οριζόμενη μηνιαία δόση που υποχρεώθηκε να καταβάλει η αιτούσα, ανήλθε στο ποσό των 174 Ευρώ, το οποίο θα κατανεμηθεί αρχικά για την πλήρη ικανοποίηση του εμπραγμάτως εξασφαλισμένου πιστωτή, ήτοι προς την πιστώτρια καθ'ης με την επωνυμία «ALPHA BANK A.E.» από τη σύμβαση επιχειρηματικής πίστωσης, της οποίας η απαίτηση είναι εξασφαλισμένη με προσημείωση υποθήκης α' τάξης στην άνω οικία της αιτούσας, ενώ μετά την πλήρη ικανοποίηση του άνω πιστωτή θα ικανοποιηθούν με βάση το ποσό αυτό και οι υπόλοιπες ανέγγυες απαιτήσεις, ήτοι προς την πιστώτρια καθ'ης με την επωνυμία «EFG EUROBANK ERGASIAS», ήδη εκκαλούσα. Η καταβολή των δόσεων αυτών ορίστηκε να ξεκινήσει την πρώτη (1^η) ημέρα του πρώτου μήνα μετά την πάροδο τριών (3) ετών από τη δημοσίευση της εν λόγω απόφασης (ορ. προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από τον αιτούντα, υπ' αριθμ. 86/2013, απόφαση του Ειρηνοδικείου Νίκαιας). Εξάλλου, η φθίνουσα πορεία των εισοδημάτων του αιτούντα αποδεικνύεται και από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τον ίδιο εκκαθαριστικά σημειώματα των οικονομικών ετών 2010 έως 2014 και των φορολογικών ετών 2014 έως 2017. Ειδικότερα, το οικονομικό έτος 2010 το συνολικό δηλωθέν εισόδημα του αιτούντος ανήρχετο σε 22.252,47 Ευρώ, ενώ της συζύγου του ήταν μηδενικό, το οικονομικό έτος 2011 το συνολικό δηλωθέν εισόδημα του αιτούντος ανήρχετο σε 6.408,32 Ευρώ, ενώ της συζύγου του ήταν μηδενικό, το οικονομικό έτος 2012 το συνολικό δηλωθέν εισόδημα του αιτούντος ανήρχετο σε 2.939,36 Ευρώ, ενώ της συζύγου του ήταν μηδενικό, το οικονομικό έτος 2013 είχε μηδενικό συνολικό δηλωθέν εισόδημα τόσο ο ίδιος όσο και η σύζυγός του, το οικονομικό έτος 2014 το συνολικό δηλωθέν εισόδημα του ίδιου ανήρχετο σε 1.349,54 Ευρώ και της συζύγου του σε 972

Ευρώ, ενώ το φορολογικό έτος 2014, το δηλωθέν εισόδημα του αιτούντος από μισθούς, ημερομίσθια κλπ ανήλθε σε ποσό 9.132,16 Ευρώ και της συζύγου του σε 290,51 Ευρώ, το φορολογικό έτος 2015, το συνολικό δηλωθέν εισόδημα του ιδίου ανήλθε σε 8.795,51 Ευρώ, ενώ της συζύγου του ήταν μηδενικό, το φορολογικό έτος 2016 το συνολικό δηλωθέν εισόδημα του ιδίου ανήλθε σε 6.138,89 Ευρώ και της συζύγου του ήταν μηδενικό και, τέλος, το φορολογικό έτος 2017, το συνολικό δηλωθέν εισόδημα του ιδίου ανήλθε σε 6.121,68 Ευρώ, ενώ της συζύγου του ήταν μηδενικό. Σημειώνεται, άλλωστε, ότι κατά το φορολογικό έτος 2015, στο συνολικό εισόδημα του αιτούντος προστέθηκε και εισόδημα από αυτοτελώς φορολογούμενα ποσά, ύψους 1.259,39 Ευρώ και επίδομα ανεργίας, ύψους 898,56 Ευρώ, κατά το φορολογικό έτος 2016 προστέθηκε αυτοτελώς φορολογούμενο ποσό 960 Ευρώ και κατά το φορολογικό έτος 2017 προστέθηκε αυτοτελώς φορολογούμενο ποσό 320,04 Ευρώ. Σύμφωνα, άλλωστε, με τις αναφορές του ιδίου του αιτούντος, στις ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου κατατεθείσες προτάσεις του, το άνω αυτοτελώς φορολογούμενο εισόδημα προέρχεται από καταβολή επιδόματος Ο.Γ.Α., το οποίο, λόγω της ενηλικίωσης των τέκνων του, έπαυσε πλέον να του καταβάλλεται (ορ. σελ. 73 τω προτάσεων του αιτούντος – ήδη πρώτου εφεσιβλήτου, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου). Περαιτέρω, οι ανάγκες διαβίωσης του αιτούντος και της οικογένειάς του (της συζύγου του και του εξαρτώμενου ενήλικου μέλους – σπουδαστή υιού τους), στις οποίες περιλαμβάνονται, ενδεικτικά, τα στοιχειώδη έξοδα για τροφή, ένδυση, υπόδηση, ηλεκτροφωτισμό, ύδρευση, υπόδηση, μίσθωμα του σπουδαστή υιού του αιτούντα και μηνιαία δόση για τη διάσωση της οικογενειακής οικείας, καθοριζόμενη ως άνω δυνάμει της με αριθμό 86/2013 Ειρηνοδικείου Νίκαιας, ανέρχονται, με βάση τις συνθήκες ζωής του αιτούντα, την ηλικία του και βάσει των διδαγμάτων της κοινής πείρας που αυτεπαγγέλτως λαμβάνει υπόψη το Δικαστήριο, κατ' άρθρο 336 παρ.4 ΚΠολΔ, στο ποσό των επτακοσίων πενήντα (750) Ευρώ. Από τα ανωτέρω, δύναται να συναχθεί ότι, μέχρι την παύση των εργασιών της επιχείρησής του

και την περιέλευσή του σε κατάσταση ανεργίας, ο αιτών εξυπηρετούσε τις οφειλές του στις καθ'ων τράπεζες, πλην όμως στη συνέχεια, λόγω της ανεργίας αυτού και της συζύγου του και της υποχρέωσης διατροφής των ανηλίκων (τότε) τέκνων τους, δεν ήταν σε θέση να εξυπηρετήσει τις οφειλές του προς τις πιστώτριες τράπεζες, περιήλθε, δε, χωρίς δόλο, σε γενική και μόνιμη αδυναμία να πληρώνει τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του, λόγω ανυπαίτιας μεταβολής των οικονομικών συνθηκών του, μετά τη λήψη των δανείων. Συνεπεία των ανωτέρω, η σχέση μεταξύ ρευστότητας και των οφειλών του αιτούντα κατά την τρέχουσα χρονική περίοδο είναι αρνητική, χωρίς να αναμένεται να βελτιωθεί σοβαρά στο εγγύς μέλλον, λόγω της αρνητικής οικονομικής συγκυρίας και των ιδιαίτερα δυσμενών συνθηκών στην αγορά εργασίας, της μακράς περιόδου ανεργίας κατά το παρελθόν αυτού και της συζύγου του, του μικρού ύψους των αποδοχών του αιτούντα και της συζύγου του από τις εργασίες τους και, αντίστοιχα, της μη αναμονής βελτίωσης των εισοδημάτων του από την εργασία αυτού και της συζύγου του (ενόψει της ηλικίας τους και της έλλειψης εξειδίκευσής τους σε κάποιο εργασιακό αντικείμενο) και των συνεχών αυξανόμενων δανειακών του υποχρεώσεων, εκ των επίδικων δανειακών συμβάσεων, οι οποίες επιβαρύνονται με υψηλά επιτόκια. Το προταθέν σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του δεν έγινε δεκτό από τις πιστώτριες του και συνεπώς πληρούνται οι προϋποθέσεις για την κατ' άρθρο 8 επ. του Ν. 3869/2010 ρύθμιση των οφειλών του από το Δικαστήριο, μη υπαρχουσών αμφισβητούμενων απαιτήσεων και συντρέχουν στο πρόσωπό του οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010. Εν συνεχεία, το Δικαστήριο, ενόψει όσων προεκτέθηκαν, λαμβάνοντας υπόψη το χαμηλό εισόδημα του αιτούντα - πρώτου εφεσίβλητου και σταθμίζοντας τις βιοτικές του ανάγκες αυτού και της οικογένειάς του, πρέπει να ρυθμίσει τα χρέη του, κατ' άρθρο 8 § 5 ν. 3869/2010, ορίζοντας μηδενικές καταβολές, λόγω των εξαιρετικών περιστάσεων που συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση (χρόνια ανεργία του οφειλέτη, ανεπαρκές εισόδημα για την κάλυψη στοιχειωδών βιοτικών αναγκών) για μία τριετία, της τριετίας αρχομένης από την πρώτη ημέρα του

πρώτου μήνα μετά την κοινοποίηση στους πιστωτές της παρούσας απόφασης (πρβλ. ΜΠρΚορινθ 8/2015, δημοσίευση στη ΝΟΜΟΣ). Παράλληλα, κρίνεται ότι δεν συντρέχει λόγος να οριστεί νέα δικάσιμος προκειμένου να ελεγχθεί η τυχόν μεταβολή της περιουσιακής κατάστασης και των εισοδημάτων του αιτούντος – πρώτου εφεσίβλητου, ώστε να προσδιοριστούν ενδεχομένως άλλου ύψους μηνιαίες καταβολές, καθόσον είναι αμφίβολη η βελτίωση των οικονομικών του. Εξάλλου, τέτοιος ορισμός νέας δικασίμου δεν επιβάλλεται από την παρ. 5 του άρθρου 8 του ν. 3869/2010, αλλά προβλέπεται ως δυνητικός και επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου. Ωστόσο, η εκκαλούσα – πιστώτρια δεν στερείται του δικαιώματος να ζητήσει την τροποποίηση της απόφασης αυτής, εφόσον τούτο δικαιολογείται από μεταγενέστερα γεγονότα ή μεταβολές της περιουσιακής κατάστασης και των εισοδημάτων του οφειλέτη της (βλ. ΜΠρΛαμ 32/2019, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΚαλαμ 27/2019, Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ με εκεί παραπομπές σε θεωρία και νομολογία). Έτσι που έκρινε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, έστω και με διαφορετική αιτιολογία, ορθά τις αποδείξεις εκτίμησε και το νόμο εφάρμοσε, τα όσα δε αντίθετα υποστηρίζει η εκκαλούσα με τους τρίτο και τέταρτο λόγους έφεσης (περί μη μόνιμης αδυναμίας αποπληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του αιτούντος – πρώτου εφεσιβλήτου και περί μη προσδιορισμού μηνιαίων καταβολών κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 παρ.5 του Ν. 3869/2010, αντίστοιχα) τυγχάνουν αβάσιμα και απορριπτέα.

Εξάλλου, με τον πέμπτο λόγο της έφεσής της, η εκκαλούσα προβάλλει, κατ' άρθρο 765 ΚΠολΔ, τον ισχυρισμό περί δόλιας περιέλευσης του αιτούντα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών, διότι αυτός, κατά την περίοδο λήψης των πιστωτικών προϊόντων, συνολικού ύψους 133.00 Ευρώ, πριν την κατάθεση της αίτησης, διέθετε μηνιαίο συνολικό εισόδημα που ανερχόταν σε ποσό 1.800 Ευρώ περίπου, το οποίο δεν μπορούσε να θεωρηθεί επαρκές προς εξυπηρέτηση τόσο υψηλών δανειακών υποχρεώσεων, καθόσον – από τη συζήτηση ενώπιον του Πρωτοβαθμίου

Δικαστηρίου – προέκυψε ότι η μηνιαία δόση των δανείων του θα ανερχόταν κατά τη συζήτηση της αίτησης, στο ποσό των 2.500 Ευρώ. Ότι, εξ αρχής η οικονομική του κατάσταση δεν δικαιολογούσε τη δημιουργία τόσο υψηλών δανειακών υποχρεώσεων, πράγμα το οποίο γνώριζε, πλην όμως επέλεξε να αγνοήσει, ενόψει και του ότι η οικογένεια του αιτούντος στηριζόταν στα δικά του αποκλειστικά εισοδήματα, αφού η σύζυγός του ουδέποτε εργάστηκε.

Ο λόγος αυτός της έφεσης, επιχειρούμενος όπως θεμελιώσει ισχυρισμό (ένσταση) δόλιας περιέλευσης του αιτούντος, ήδη πρώτου εφεσιβλήτου, σε αδυναμία πληρωμής, τυγχάνει απορριπτέος λόγω αοριστίας, σύμφωνα με τα αναφερόμενα ανωτέρω, στην υπό στοιχ. IV μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, καθόσον δεν προτείνονται με σαφήνεια και πληρότητα τα γεγονότα που θεμελιώνουν την στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 εδ.α' του Ν. 3869/2010 ένσταση δολιότητας, καίτοι βαρύνονται με την προβολή και απόδειξή τους οι πιστωτές. Ειδικότερα, δεν αναφέρεται πότε ο αιτών ανέλαβε κάθε δανειακή του υποχρέωση και ποιο το ύψος της (αρχικό και τελικό ύψος αυτής), ούτε τα εισοδήματά του κατά το συγκεκριμένο χρόνο, ώστε συγκρινόμενα να θεμελιώνεται αδυναμία εξυπηρέτησης των δανείων με βάση τις υφιστάμενες τότε αλλά και δυνάμενες να προβλεφθούν μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες. Η αναφορά στο μηνιαίο εισόδημα του αιτούντος κατά το χρόνο αμέσως πριν την κατάθεση της αίτησης δεν αρκεί, αφού κρίσιμο στοιχείο είναι τα εισοδήματά του κατά το χρόνο κατάρτισης των δανειακών συμβάσεων, το οποίο ωστόσο δεν αναφέρεται. Επίσης, δεν αναφέρονται μεταγενέστερα περιστατικά, τα οποία συγκροτούν δική του υπαιτιότητα για την περιέλευσή του σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών, περιστατικά δηλαδή τέτοια, τα οποία συνετέλεσαν στο να οδηγηθεί σε αυτήν την κατάσταση, τα οποία γνώριζε ή μπορούσε να προβλέψει. Επομένως, ο λόγος αυτός της υπό κρίση έφεσης, τυγχάνει απορριπτέος.

Σε συνέχεια των ανωτέρω, μη υπάρχοντος δε άλλου λόγου έφεσης προς έρευνα, η κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της. Δικαστικά έξοδα δεν επιβάλλονται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8

παρ. 6 εδ. β' ν. 3869/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη. Πρέπει, όμως να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο δημόσιο ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 εδ. δ' ΚΠολΔ) Τέλος, δε θα οριστεί παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας εκ μέρους της απολειπομένης διαδικού, διότι η παρούσα δεν μπορεί να προσβληθεί με το συγκεκριμένο ένδικο μέσο (άρθρο 14 ν. 3869/2010).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει ερήμην της δεύτερης των εφεσιβλήτων και αντιμωλία των λοιπών διαδικών.

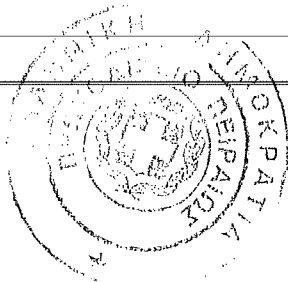
Δέχεται τυπικά την έφεση και απορρίπτει αυτήν στην ουσία.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο δημόσιο ταμείο.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στον Πειραιά, στις 5.8.2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβες αντιγραφή
το οποίο θεωρήθηκε για
τη νόμιμη σύμψηση
Πειραιάς 04/09/2019
Ο Γραμματέας

Βρασίδης Ζευγογιάννης

